

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה

גליון

600

פרשת עקב תשפ"ה

ואכלת וישבעת ויברכת (ז, י)

עשרה, טרם פרוץ מלחמת העולם השנייה, למדתי בחיידר בפולין. באחד הימים הגיע לחיידר הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל ראש ישיבת 'חכמי לובלין', כדי לבחון אותנו על ידיעותינו. בסיום הבחינה אמר לנו, כי כפרס על הצטיינותנו הוא מגלה לנו סוד כ'מתנת חיים', ואז הוא חזר על דברי ה'באר היטב' (קפה, א): 'מצאתי למה אין 'ף' סופית בברכת המזון, לפי שכל מי שמברך ברכת המזון בכוונה אין שולט בו לא אף ולא קצף וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו'. והמשיך ר' מאיר להקריא את המשך הדברים של ה'באר היטב': 'והמדקדק יזהר לברך דווקא מתוך הספר ולא בעל פה'. באותה שעה קיבלתי על עצמי לברך 'ברכת המזון' בכוונה. דא עקא שקבלה זאת דרשה ממני מסירות נפש רבה... כל ילדי הכיתה היו מסיימים את ארוחתם במהירות ומברכים בזריזות כדי לצאת ולשחק, ואילו אני הייתי מברך את ברכת המזון בכוונה מילה במילה ובכבוד ראש, עקב כך הייתי מחמיץ את הזמן שיועד לנו למשחק, ובכל זאת עמדתי בקבלתי במשך כל השנים, עד שנודע שמי בין כל ילדי החיידר, וכינו אותי 'הילד של ברכת המזון'!"

"ילדותי המאושרת נגדעה, כשעננים שחורים העיבו על שמי פולין. הנאצים יימח שמם השתלטו על כל פרבריה ומבואותיה ומידי פעם בפעם ערכו 'סלקציה' שבה הפרידו באכזריות נוראה מבוגרים וילדים. את הילדים והזקנים שלחו למחנות ההשמדה, ורק את האנשים הכשירים לעבודה הותירו בחיים. באחת הפעמים הועמדנו בשורה למיון, הזקנים והילדים שהופנו לצד שמאל נידונו למיתה, והצעירים שהפנו לימין זכו לחיים. אני, שהייתי גבוה מבני גילי, ניסיתי להיראות גבוה ככל יכולתי, ואכן בחסדי שמים נשלחתי ימינה. הנאצים הארורים דרשו מכל אחד לומר באיזה תחום הוא מוכשר, כדי שיהיה ניתן לנצלו לעבודה למען גרמניה. מאחר והייתי נער צעיר, לא היה בידי כל מקצוע, נרעדתי מעצם השאלה ולא ידעתי מה עלי להשיב. לפתע שמעתי לחישה מאחורי: 'אמור כי הנך טבח מעולה, ואני העוזר שלך'... לא היה לי מה להפסיד ועל כן נעניתי לו. הודעתי כי אני טבח וכי היהודי העומד מאחורי הוא עוזרי, והגרמנים סיווגו את שנינו כעובדי מטבח. כבר אז ראיתי כיצד מתגשמת הברכה של מזונותיו מצויין לו ברווח - בשל היותי טבח - קיבלתי מזון באופן סדיר, חזותי הבריאה והחסונה העידה על כך שגורלי שפר עלי. חשוב לציין כי כל אותה עת שבה עבדתי כטבח, לא ויתרתי ולו על פעם אחת

אמירת 'ברכת המזון' בכוונה מתוך ברכון או סידור היא סגולה לפרנסה, כפי שכתוב בספרים הקדושים. כך גם לגבי ברכת 'אשר יצר', אשר היא סגולה לרפואה כמבואר בדברי הגר"א. הדברים ידועים, ודי אם נצטט את דברי ה'באר היטב' (או"ח קפה, א) שכתב: 'מצאתי למה אין את האות 'ף' ב'ברכת המזון', לפי שכל מי שמברך 'ברכת המזון' בכוונה, אין שולט בו לא אף ולא קצף וכו', ומזונותיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל ימיו'. ומדבריו יוצא שסגולת 'ברכת המזון' מתוך כוונה, היא סגולה להינצל מכל רע צרה ומצוק. כידוע, מן הרב שך זצ"ל, היה אומר לכל מי שהגיע אליו לעצה וברכה להינצל מצרות וייסורים, שיקבל ע"ע לברך ברהמ"ז בכוונה מתוך ברכון, והיא סגולה גדולה לכל הישועות. כמו כן מוכח מדברי חז"ל שאפילו אם כבר נקבע לאדם שפע של חיים ומזון הוא לא יקבלו עד שיכיר טובה להקב"ה על החיים והמזון, וכן כשיודה בברכת אשר יצר על הבריאות יושפע לו טובה וברכה ורפואה. וא"כ אין זו רק סגולה לכוון בברכות אלו, אלא זוהי מציאות שקבע הקב"ה בבריאה שהשפעת הטובה מהשמיים מגיעה בגלל הכרת הטוב על אותו ענין... ככה זה עובד! וככל שנתחזק בזה כך נזכה יותר ויותר לשפע ברכה, חיים וכל טוב.

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב בנימין גולד']

* * *

בבית הכנסת 'הר צבי' שבירושלים, התפלל יהודי שבע ימים והדור פנים בשם ר' שמעון. ר' שמעון היה מקפיד על קיום מצוות קלה כבחמורה, אולם מצוה אחת היה מחבב באופן מיוחד ומייקר בכל נפשו ולבו. היתה זו מצוות 'ברכת המזון'. בימי חג הסוכות, השכנים בסוכות הסמוכות היו מתענגים לשמוע את ר' שמעון מברך את ברכת המזון בהתרגשות מרוממת, בכוונה, בדקדוק גדול ובנעימות מתוקה שאין דומה לה. רבי יוסף זיבלד וידידו רבי שמשון פוליקמן גרו בשכנות לר' שמעון ברחוב 'צפניה', הם שמעו, תמחו וניסו להבין מה הרקע לדקדוק מיוחד זה. באחד הימים הם ניגשו אליו ושאלוהו: "אמור לנו, במה שונה מצוה זו משאר מצוות? מדוע זכתה דווקא מצוות 'ברכת המזון' לשימת לב וכובד ראש שכזה מצדך?..." רבי שמעון חיך, עצם את עיניו והחל לספר את סיפורו המופלא: "בהיותי ילד כבן אחת

של ברכת המזון כהלכתה, כשידעתי שלא אוכל לברך במתינות - לא אכלתי פת!.

"והנה לאחר כמה חודשי עבודה, ביקר במטבח קצין גרמני מרושע, וכיון שחרה לו לראות נער יהודי שבשרו טרם כחש, הוא צווה במלוא גרונו: 'שילד יהודי יעבוד במטבח ויתפסם? היה לא תהיה! וכי זהו בית הבראה??' הוא סימן לי בידו לבוא אחריו, וכך עשיתי. הגענו אל החצר שסביב המטבח, שהיתה עשויה מאדמת טרשים קשה כברזל, הוא נתן בידי פטיש קטן ואמר לי: 'בתוך שעות ספורות, עליך לחפור כאן בונקר בגודל של שני מטרים על שני מטרים, שבו יוכלו חיילינו להתחבא בעת הפצצות אויבינו הרוסים! חזרתך למטבח תלויה בחפירת הבונקר! שמעת יהודון חצוף?!!'. כוונתו היתה לרמז לי, כי כשם שלעולם לא אצליח לחפור באדמת טרשים זאת - כך לעולם לא אשוב למטבח... עיני חשכו ורוחי נשברה, כיצד אוכל אני, בחור צעיר שבידו פטיש קטן, לסדוק ולו סדק קל באדמת הטרשים? שלא לדבר על חפירה של בור! ועוד בעומק של שני מטרים! נשאתי עיני למרום וביקשתי מהקדוש ברוך הוא שיחון אותי ויצווה את ברכתו וחסדו עלי. הרי קיבלתי הבטחה כי 'מזונותיו יהיו מצויין לו ברווח ובכבוד כל חייו!' הנני עדיין נער צעיר וכי זהו 'כל חייו?'. לא עברו כמה דקות ולידי חלפה משאית ובה חיילים נאצים. כשראו אותי עומד בדד, חפשו להשליך עלי דבר מה, ולפי שלא היה בידיהם דבר, החלו זורקים עלי ירקות שנמצאו במשאיתם: מלפפונים, תפוחי אדמה, גזרים ועוד, והכל תוך כדי המטרת חרופים וגידופים. גם אז ראיתי את התגשמות הברכה של 'מזונותיו מצויין לו ברווח'... סביבי פזורים היו עשרות ירקות ממינים ומסוגים שונים, וכל זאת באמצע מלחמה, ובתוך מחנה עבודה נאצי שבו מידי יום עשרות יהודים נופחים את נשמתם ברעב. אולם עדיין היתה ישועתי רחוקה - הלא היה עלי ליצור באמצעות פטיש קטן בור ענק באדמה קשה כברזל, אך הביטחון בה' לא מש ממני. המשכתי וביקשתי מה' כי כשם שעזרני עד כה, כן יעזרני הלאה... לאחר זמן קצר עברה לידי משאית נוספת ובה חיילים פולנים. כשראו את כמות הירקות המונחת לפני, ובהתחשב בעובדה שחזותי החיצונית היתה משופרת בזכות עבודתי במטבח, הם היו בטוחים שאני ממונה על הסחורה, ובקשו ממני. ה' נתן במוחי רעיון - להעמיד פנים כמפקד. אמרתי להם, כי אם תיכף ומיד יחפרו לי כאן בור בקוטר של שני מטרים - אחלק להם מן הירקות. הם שבו למשאית, נטלו כלי עבודה, ובמאמץ משותף ורב חפרו בור. שילמתי את שכרם ע"י הירקות והם הלכו לדרכם. במשך כל זמן החפירה לא נקפתי אצבעי. עמדתי מן הצד כמפקד, והמתנתי לראות את תוצאות מעשיהם. הברכה התגשמה במלואה, ומזונותי היו מצויים לי ברווח ובכבוד, ברווח - ירקות בשפע, ובכבוד - כמפקד על פלוגת חיילים... בעיניים דומעות מהתרגשות פניתי לכיוון המטבח וקראתי למפקד הגרמני שיראה במו עיניו את הבור החפור. הוא לא האמין ואף לא הבין כיצד הצלחתי לחפור בור גדול כזה ועוד בעזרת פטיש בלבד?! כשהוא נדהם ממראה עיניו, סינן

מבין שיניו כמלאך רע העונה 'אמן' בעל כרחו: 'תמיד ידעתי שעליכם היהודים שומר אלוקים!'... לא היתה לו ברירה, והוא החזיר אותי למשמרתי במטבח. כך בחסדי ה' המשכתי לעבוד עד לסיום המלחמה. החלטתי אז החלטה נחושה, כי אם בעזרת ה' אצא חי מעמק הבכא - אמשיך לברך את 'ברכת המזון' בכוונה, ואודה למי שנתן לי מזונות ברווח ובכבוד גם בגיא צלמוות".

"ואכן", סיים ר' שמעון את סיפורו בהתרגשות, "כפי שענייכם רואות - אני שומר את הבטחתי, ה' לא עזבני. עד כה עזרוני רחמי והלוואי וימשיך לנהוג עמי לנצח בחן ובחסד וברחמים". [מתוך 'בני מאמינים', 'אמונה שלמה']

כִּי עֵינֵיכֶם הָרְאִיתָ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה ה' הַגָּדֹל אֲשֶׁר עָשָׂה (יא, ז)

נפלאים דרכי ה'. מעשי האדם ותחבולותיו גלויים לפניו, ויש והוא מוביל ומנהיג את העולם באופן כזה שבני אדם זוכים להבחין עד כמה לא השכילו בדרכיהם ומציג בפניהם את הדרך לתיקון מעשיהם. ויש שזה נעשה לאידך גיסא, שפעמים אדם שמתגבר על עצמו ועושה מעשה טוב, זוכה להבחין שמעשיו רצויים והקב"ה מטיב עימו 'מידה כנגד מידה'.

* * *

מספר בעל המעשה: "הסיפור שלי התחיל לפני כ-20 שנה. שמי שמואל ואני בן 28. הייתי אז בן עשר, ילד די רגיל ודומה לשאר הילדים, חוץ מדבר אחד: היה לי קשה לשבת על מקום אחד יותר מדי זמן... היום היו מצמידים לעובדה הזאת שלל אותיות באנגלית [וגם איזה כדור יומי או שניים...], אבל אז לא היו יותר מדי פרשנויות ולכן הכינוי שהוצמד לי היה פשוט וקליל: 'שמוליק קפיץ'. והאמת שלא התרעמתי על כך בכלל. ידעתי שזו האמת, ואפילו די התחברתי לדימוי".

ממשיך ומתאר 'שמוליק קפיץ' כיצד המחנכים הבינו אותו, העמיסו עליו תורנויות, מטלות ועיסוקים שונים באמצעותם ננסך טעם ברוח התזזית שלו - עד שהגיע המחנך הרב'ה שושני... ממלא-מקום ששם אותו על הכוונת שלו... ביטל את כל תפקידיו וטען בתוקף: "אצלי כולם חייבים ללמוד...", "מה יצא ממנו אם הוא לא מפעיל את המוח...?", "אם לא תתחיל להפעיל את הראש שלך, כלום לא יצא ממך - כלום!". אבל גם תקופה זו הסתיימה. שמוליק המשיך לישיבה קטנה, לישיבה גדולה, לכולל, ובכולם שימש תמיד כעסקן והפעלתן שבחבורה. לימים התנדב במד"א שם עשה משמרות למכביר, נהנה מהדרמה, האקשן והחסד העצום.

לילה אחד יצא למקרה, אודותיו הוא מספר: "הגענו לבית, שכב שם אדם... ללא דופק וללא נשימה, והמצב שלו לא היה נראה טוב - בלשון המעטה... "מבקש נט"ן בדחיפות" - אני צועק לקשר תוך כדי פעולות ההחייאה. "אין הרבה

את הלב... ואז הוא סיפר לכולם מי אני והיכן נפגשנו לראשונה, הוא לא החסיר דבר וסיפר לכולם באילו כינויים הוא כינה אותי אז, מול הורי, מול כיתתי. בשלב הזה כולם צירפו את דמעותיהם לנחל הדמעות שדבריו עוררו אצלי ואצלו. בקול מרוסק מדמעות הוא ביקש את סליחתי שוב לעיני כולם. אני לא הצלחתי לענות במילים ורק הנהנתי לאות הסכמה. ואז הוא הכריז: "לפני עשרים שנה אמרתי לך שאין לך ראש, שאתה לא משתמש מספיק בשכל. ומה שהציל אותי עכשיו זהו בדיוק אותו חוסר מחשבה. אני חשבתי שזה חוסר שכל והיום אני מבין שזה פשוט לב ענק!!!". הוא חיבק אותי שוב ואני החזרתי לו חיבוק...

זהו סיפורי. לא קל היה לי לשבת ולכותבו... אתם כבר יודעים שאני לא טיפוס של לשבת ולכתוב. אך התאמצתי בשביל שתזכרו תמיד: יש ילדים עם מוח גדול! יש ילדים עם לב ענק! אלו ואלו בני יקרים של השם יתברך, ולכל אחד מהם יש תפקיד בעולמו!!!
[מתוך 'איש לרעהו']

* * *

וכעת, לאיך גיסא... 'מידה כנגד מידה' לטובה ולברכה - מספר בעל המעשה: "הגעתי לגיל שידוכים, ויחד עם כל חבריי נכנסתי לתקופה שבה מצפים להצעות. החברים התארכו בזה אחר זה, ואילו אצלי, אין קול ואין עונה. איחלתי לכולם 'מזל טוב' וקיבלתי בחזרה איחולים נרגשים של 'בקרוב אצלך'. חבריי התחתנו ויצאו מהישיבה, ואיוותר אנוכי לבדי... לא היה לי מה לעשות בישיבה, ולכן עברתי לכולל. למדתי חצי יום בכולל וחצי יום עבדתי. עם הזמן קשתה עליי מאוד חברתם של האברכים הטרודים בעול משפחתם. אין לכם מושג כמה אושר טמון בחובות לקחת ילד מהמעון, לסחוב ארבע חבילות טיטולים ולדאוג בדחפויות לשלוש מאות שקלים. בשלב מסוים עברתי לעבוד יום שלם, כאשר בערב אני לומד שעה של דף היומי. גילי הלך וטיפס, הגעתי לגיל 25, החברים כבר חוגגים 'חלאקה' לילדיהם, ואני עדיין מצפה לזיווגי.

בינתיים נכנסה גם אחותי לשידוכים. הגיעה עבודה הצעה טובה, אבל הוריי לא העזו לסגור שידוך. הם ביקשו ממני שאוותר לאחותי ואסכים שהיא תתארס לפניי, אבל אני לא הסכמתי. לא הייתי מסוגל. מה יותר גרוע מלהיות בחור מבוגר? - להיות בחור מבוגר שדילגו עליו... זה מה שחשבתי. משום מה היה נראה לי שזה 'סוף העולם', ולא נתתי את הסכמתי. אחותי הטובה והצדיקה לא לחצה עליי. היא חיכתה, הוריי חיכו, אולם הצעת השידוך לא ירדה מהפרק. במשך חצי שנה חיכינו לנס, והוא לא קרה. בשלב הזה קיבלתי טלפון מרב חשוב ומוערך במשפחתנו. הוא התקשר ישירות אליי, וביקש לדבר אתי. הוא אמר לי שהשידוך לאחותי נראה מתאים מאוד, ושאהיה בטוח שלא אפסיד מאומה אם היא תתארס לפניי. "מי שמוותר לא מפסיד", הוא חזר ואמר, "הקב"ה מנהל את העולם, ואם היא צריכה להתארס לפניך, זה מה שיקרה. תהיה אתה זה

סיכויים לבן אדם הזה" חולפת במוחי מחשבה. הנט"ן מגיע ועמו הצידוד היותר מתקדם. הצוותים ואני מנסים כל מה שאפשר אך - מאומה. הבן אדם לא רוצה להתעורר... הצוות כבר די מיואש, מרים ידיים. אך אני משקיע את כל הכוחות שיש בי בלי לחשוב. הפרמדיק יאיר מניח את ידו על כתפי ובעיניו הוא מראה לי סימן של "חבל על הזמן, מקרה אבוד", אבל אני ממשיך בשלי. האמת שהם כבר מכירים אותי היטב, וכבר אין להם כוח להסביר לי שוב ושוב כמה שאני 'נאיבי'... נו... שיהיה. אני ממשיך, עוד לחיצה ועוד לחיצה, ואז... אני פתאום חש שמשוהו השתנה. בודק בזהירות וצועק כמו משוגע: "חזר לו הדופק!" צוות הנט"ן מעיף מבט וגם הם מבינים שאני צודק. כולם 'מסתערים' עליו בשנית, מייצבים אותו איכשהו ו'טסים' איתו לבית החולים הקרוב יחד עם אשתו הדומעת.

כעבור שבוע מתקשר אלי צעיר, מספר שהוא הנכד של החולה ומבקש להזמין את 'המלאך המושיע' לסעודת הודיה. אני מגיע למקום ופתאום אני מזהה שבעצם אותו חולה הוא... המחנך שושני! אני מבקש לשוחח עם 'בעל השמחה' ביחידות. אנחנו נכנסים לחדר, וכשהתיישבנו על הספה והדלת נסגרה, פרצתי בבכי בלתי נשלט. האמת שהתכוונתי רק לדבר, אך זה היה חזק ממני. אפילו אני לא הבנתי עד לרגע זה עד כמה עמוק דבריו פגעו בי, אז, בזמנו... הרגשתי את ידיו מונחות על ראשי ואת מילותיו המרגיעות באזני. הוא היה נראה מאוד מופתע ולא מבין מה קרה לי. לאחר שנרגעתי מעט הרמתי את עיני האדומות והתחלתי לספר לו מי אני. לקח לו כמה רגעים להיזכר. "אתה שמוליק?" הוא הצביע לעברי באצבע רועדת. ראיתי את ההבנה מחלחלת בראשו. ופניו חווירו כסיד. נבהלתי. כבר ראיתי את הפנים הללו חיוורות כך... אט אט הוא חזר לעצמו. ואז הגיע תורו לבכות... לא החלפנו יותר ממילים ספורות, אבל נדמה היה לי כאילו שוחחנו שעות ארוכות בשיחת נפש מעמיקה. אבל לא היינו צריכים מילים. הדמעות סיפרו את הכל. את הפגיעה העמוקה, את התסכול והכאב, את ההשפעה הרעילה של התנהגותו בכיתה... וגם... וגם את החרטה. הוא חיבק אותי שוב ואני החזרתי לו בחיבוק של סליחה. אבן כבדה ירדה לי מהלב. חשתי הקלה גדולה.

"ואני עוד אמרתי לך שכלום לא ייצא ממך" הוא לחש לי, ובקולו נשמעה חרטה עמוקה. הוא ביקש את סליחתי שוב ושוב, ואני סלחתי לו בפה מלא. יצאנו מהחדר אל הסלון כשעיני שנינו נפוחות ואדומות. כולם זרקו לכיווננו מבטים תמהים. כשהוא הגיע למקומו, הושיב אותי לצידו והוא עצמו נשאר לעמוד.

תוך שניות השתררה דממה ובעיני כולם נראתה הציפייה לקבל הסבר מה קרה. הוא החל לשבח אותי על ההצלה המופלאה ובעיקר הדגיש את המאמצים הלא הגיוניים שהפעלתי להצלתו. הוא התמקד בנקודה העיקרית לדעתו: שפעלתי כנגד כל הסיכויים - שלא הפעלתי את הראש אלא

שמוותר, ותרוויח את הזכות של הוויתור. מי יודע אם לא דווקא על ידי זה יפתח לך פתח לישועה?"

הרב דיבר בהבנה וברגישות. הרגשתי שאכפת לו ממני, והסכמתי. ויתרתי על התור, ואכן תוך כמה ימים התארכה אחותי למזל טוב. היא זכתה בחתן מיוחד ואכפתי.

והנה, ברגע שהוא ראה אותי, האח הגדול, המדולג, עלה לו רעיון לשידוך. הוא הציע את בת דודתו, וההצעה נשאה חן וחסד והתקדמה במהירות. התארסתי יום לפני סעודת ה'תנאים' של אחותי... ולחשוב שהיה לי כל כך קשה להסכים שהשדכן שלי יכיר אותי...

* * *

סיפור מפי בעל המעשה: "לפני כמה חודשים סיים מייבש הכביסה שלנו את חייו בצורה טראגית ביותר. תוך כדי עבודה הוא השמיע קולות מוזרים, העלה עשן והתפוצץ. לא עבר זמן רב וכל הדירה עלתה באש. כל מי שהיה אז בבית ברח וברוך ה' נפשנו נותרה לנו לשלל. עמדנו בפני מצב לא פשוט. אמנם על הדירה היה ביטוח וכך יכולנו להשיג שיפוץ יסודי לדירה שנפגעה, אבל על התכולה לא היה ביטוח והיינו צריכים להתחיל הכל מאפס. נשארנו עם הבגדים שהיו לעורנו, ומלבדם לא היה לנו שום דבר - לא מכשירי חשמל, לא ארונות בגדים, לא ספרים ולא כלים. מדהים איך ברגע אחד אדם יכול להפוך לחסר כול וליפול תחת עול כספי כבד. בינתיים, באין לנו קורת גג לישון תחתיה, הלכנו לבית ההורים. שם פגשנו את האחים והגיסים, שהגיעו כדי לראות במה אפשר לסייע לנו. אחד מהם אמר לי, שהגיס שלו שמע על השריפה ולקח את העניין ללב. הוא החליט לממן לנו מייבש חדש במקום זה שנשרף. עבר זמן, התאוששנו. בין השאר קנינו מייבש חדש ויידעתי את הגיס של גיסי כמה זה עלה, ואכן הוא הכניס לנו לחשבון סכום תואם. כעבור חודשיים, כאשר התקשרתי במיוחד כדי להודות לו על התרומה ועל המחשבה והלב שמאחוריה, הוא אומר לי: "איני יודע מי עשה חסד עם מי. תשמע מה קרה לנו ותסיק מסקנה בעצמך. באותו יום שאני מכניס לך את הכסף לחשבון, אנחנו נמצאים בביתנו ופתאום מרגישים ריח מוזר של משהו שרוף. אשתי בודקת ומחפשת בכל הבית את מקור הריח, עד שהיא רואה שהשקע של המייבש עולה באש. מיד ניתקנו את זרם החשמל וברוך ה' כיבינו את האש בזמן. איני יכול לדמיין מה היה יכול לקרות [אני דווקא לא צריך לדמיין, יש לי כבר ניסיון בזה...] אם היו עוברות רק דקות מספר בלי שנבחין בכך. אני מרגיש שהצער שנחסך ממני, הוא בזכות המייבש החדש שלך".

* * *

מספר בעל המעשה: "לפני שמונה שנים זכיתי בסייעתא דשמיא בהגרלה של מחיר למשתכן בדירה ברמה ד' בבית שמש. לאחר חמש שנים הייתי אמור להיכנס לדירה בעז"ה. אין לי מושג איך מודים לה' על דבר כזה. וכבר המדרש

אומר על הפסוק "מי הקדימני ואשלם", שהקב"ה שואל, מי קבע מזוזה לפני שנתתי לו בית? והנה עתה כשקיבלתי בית, ברצוני להציב בפתחיו את המזוזות המהודרות ביותר.

בחורף של אותה שנה, בחודש אדר, פניתי לסופר סת"ם וביקשתי שיראה לי העתק של מזוזה שהוא כתב. הראיתי את ההעתק לאדם שמבין בזה והוא אמר לי שאפשר למצוא כתב יותר יפה. חודש תשרי כבר הגיע ואז פניתי לסוחר מזוזות והוא הציע לי מזוזות מצוינות ב-750 שקלים, אמנם שכשרציתי לראות את המזוזות הוא התנצל שהוא עסוק במכירת ד' מינים ועד אחרי סוכות אי אפשר לדבר אתו על משהו אחר. מכיוון שעמדנו להיכנס לדירה מיד לאחר סוכות, פניתי לסוחר אחר. הוא הראה לי כתב של סופר מסוים, ומכיוון שחמי מבין בזה, הראיתי לו את הכתב והמסקנה היתה שאפשר למצוא מזוזות מהודרות יותר. רציתי את המהודר ביותר. ידעתי שזה יעלה לי יותר, אבל מה לא עושים כדי לזכות בבית שמזוזות מהודרות בפתחיו? ביקשתי מהסוחר שיבדוק מה יש לו במלאי, ושלא ימנע עצמו מלהביא לי את היפה ביותר, גם אם זה היקר ביותר. בחול המועד הוא מספר לי שיש לו מזוזות מיוחדות ביותר, בתכלית ההידור, שכתב סופר ירא שמים גדול. הוא מביא אותן לחמי בשביל שייתן את האישור, ואני אוכל לקחת אותן משם. חמי התלהב ממש. המזוזות היו כתובות ביופי ובדיוק עם כל ההידורים, ממש "זה קלי ואנוהו". הסוחר השאיר אצלו את המזוזות ואני לקחתי אותן אל ביתי החדש, בקול רינה ותודה. לאחר חג הסוכות התקשרתי לסוחר, הודיתי לו בכל לב ואמרתי שאני רוצה לשלם על המזוזות. התשובה שלו הפתיעה אותי: "אתה לא צריך לשלם לי", הוא אמר, "המזוזות שלך עלו 5,600 שקל" - אז זה היה 1,750 דולר - "ואתה יכול להשתמש בהן עד מאה ועשרים ויותר, הקב"ה כבר שילם בשבילך". "מה הכוונה?" שאלתי בתדהמה. - "אספר לך מה היה. כשנסעתי לחמך להביא לו את המזוזות, עצר אותי יהודי אמריקאי ושאל אם אסכים להסיע אותו. הסכמתי והוא נכנס לרכב. בדרך הוא שאל אותי במה אני עוסק, וכשסיפרתי לו שאני סוחר בתפילין ומזוזות, הוא אמר, 'אני רוצה להיות שותף במצוות מזוזה'. אמרתי לו, 'בדיוק עכשיו אני בדרך להביא לאברך מזוזות מהודרות'. האמריקאי ממש שמח. הוא שאל מה הוא הסכום הכולל של כל המזוזות, ועל המקום הוציא מכיסו אלפיים דולר בשבילך. עכשיו תבין שלא רק שהמזוזות שולמו, אלא שהרווחתי עליהן יותר, ואתה יכול להיות רגוע לגמרי באשר לתשלום המזוזות".

כל כך התרגשתי מהדרך בה הקב"ה גלגל את זה, כך שאעבור מסוחר לסוחר, והכול בתזמון כל כך מדויק. אני לומד מזה שלא לקמץ בהידור מצווה. לעשות את המקסימום ולא לחשוש, לא לשאול מאיפה אשלם את זה ואיך אסתדר. "בטח בה' ועשה טוב!" תבטח בה' שיעזור לך ותקיים את המצווה בכל מיני שלמות...

[מתוך 'השגחה פרטית']